

column

MAN VAN

‘En voor u, mevrouw Romein, is deze mooie bos bloemen voor al die avonden dat u uw man aan ons hebt afgestaan.’ Er zijn weinig uitspraken waar Maty zo’n afkeer van had en ik dacht weleens: laat het nou maar niet merken.

Stond zij dan niet af? Of stond zij dat ‘afstaan’ hoogstens stilzwijgend toe?

Het boeket accentueerde voor de zoveelste keer het ‘vrouw van’. Als ware zij een soort ‘toegevoegde waarde.’ En al heb ik al vijfenvijftig jaren de volle overtuiging dat zij daar in de intimiteit van onze verbintenis geen moeite mee heeft, integendeel durf ik wel te beweren – in de openbaarheid is dat ‘vrouw van’ toch een relativering van haar eigenheid en daar heeft ze het niet zo mee. Ik voegde soms aan het boeket een stijlbloempje toe: ‘Ze bedoelen het niet verkeerd’. Maar zoiets vált wel verkeerd..

Het leven gaf mij echter volop de gelegenheid de beleving van ‘tweede positie’ zelf te ondervinden en te ervaren wat ‘man van’ betekent.

Maty schreef serieuze boeken die een uitgever vonden, zij werd de auteur van talloze columns in het degelijke refoblad ‘De Schakel’, zat in het bestuur van een zondagsscholenbond, publiceerde historische cahiers over de geschiedenis van onze woonplaats. Zij werd een actieve politica en zat acht jaren in de Edese gemeenteraad. Zij zat een geschillencommissie voor, werd medebestuurder van stichtingen als ‘Makandra’ en ‘Jac. Gazenbeek’. Werd ridder in de orde van Oranje Nassau. Kortom, mijn lief ontwikkelde zich tot een persoonlijkheid waar niemand omheen kon.

En ik? Ik mocht menigmaal mee. Ook naar gelegenheden waar zij toegesproken werd en bedankt voor haar uitstekende rol. ‘En voor u, meneer Romein, is deze mooie bos bloemen voor al die avonden dat u uw vrouw voor ons hebt afgestaan.’ Ik beleefde nu zelf hoe het voelt ‘man van’ te zijn.

Toegevoegde waarde? Nou, nee. Anders. Maty voerde een ‘inwikkelen beleid’, waar ik dan ook in gewikkeld werd. Participatiebeleid pro dato! Zij spiegelde zich onbewust aan een kampioenwielrenner, die zijn eerste plaats mede verwerft door de hem steunende en vooruit stuwende ‘knechten’.

Zo werd ik ingeschakeld in haar auteurswerk door als onderzoeker en secretaris te fungeren. Ja, soms mocht ik zelf wel eens een regel bedenken of een verhaaltje verzinnen. Zelfs heb ik ooit een column geschreven voor ‘De Schakel’... als dat geen teken van vertrouwen is!

Eenvoudig was mijn functie van tekstverwerker overigens niet. De door Maty aangeleverde kopij was door tal van doorhalingen, verwijstekens en richtingspijlen slechts voor mij, ingewijde, enigszins leesbaar. Soms bracht ik dan ook tekstverbeteringen aan, maar o, dat was riskant: ‘Dit is mijn taal niet, veel te formeel’, klonk het dan. En zij boog zich opnieuw over de door mij aangetaste zinsnede, soms urenlang, totdat zij mij de verbeterde versie doorgaf.

Niettemin, ‘man van’, dat heeft ook wat. Iets van de stralen die haar bij de presentatie van een nieuw geschrift ten deel vielen, schenen ook op de ‘man van’. En in elk woord vooraf werd van hem gewag gemaakt: ‘zonder mijn man zou dit boekwerk niet tot stand gekomen zijn.’ Kijk, zo’n erkenning van je geliefde in het openbaar maakt het leven goed. En we hebben het goed, Maty en ik, als ‘vrouw van’ en ‘man van’. Twee. En toch één. Bestaat er iets mooier dan dat?

Arie